

Jakmile se rozbřesklo, muži v pevnosti na kopci se začali probouzet.

Strážní na palisádách, kteří měli službu od půlnoci, měli zarudlé oči od nevyspání a zívali. Zdravili muže, kteří je přišli vystřídat s různými pocity – někteří byli vděční, že jejich dlouhá hlídka v temné noci už skončila, jiní byli rozladění, protože střídání přišlo o něco později, než mělo. Pak všichni zamířili po schodech dolů do tábora, kde se k životu probouzely i řady ohňů mezi stany. Pevností se táhla vůně kouře z hořícího dřeva společně s příjemným závanem kávy a slaniny, která se smažila na pánvičkách.

Horác s Gilanem se procházeli po dřevěném ochozu na hradbě a povzbuzovali muže, jimž zrovna začala hlídka.

„Mějte oči otevřené,“ prohodil občas Horác. „Nechceme, aby nás ta sonderlandská chátra překvapila.“

Strážní odpovídali poměrně vesele. *Konec konců, pomyslel si Horác, neměli službu od půlnoci do úsvitu, ta patří k těm nejúnavnějším.* Kromě toho, že tělo v té době touží po od-

počinku, strážní se cítí osamělí a zranitelní, když všichni jejich spolubojovníci spí. Dívají se do neurčité tmy celých pět hodin, namáhají oči a představují si, že viděli pohyb tam, kde se nic ani nehnulo. Pak čelí náhlému návalu paniky: *Mám vyhlásit poplach? Co když se tam někdo plíží v trávě?* Toto neustálé napětí rychle odčerpává energii – duševní i fyzickou.

Horác spatřil poručíka jezdeckta, který rozdělával služby. Muž se procházel po protější palisádě a přesvědčoval se, že jsou strážní pozorní. Horác na něj mávl a důstojník přešel k nim, postavil se do pozoru, narovnal ramena a zvedl ukazováček k helmě na pozdrav.

„Jak vybíráte muže na hlídku od půlnoci do úsvitu?“ zeptal se ho Horác.

Muž nad otázkou pár vteřin přemýšlel. „Většinou je to trest za nějaké drobné prohřešky, pane,“ řekl. „Špinavé vybavení, neuklizený prostor na spaní.“

Horác několikrát přikývl. „Myslel jsem si, že to bude něco takového. Příště je přidělujte podle pravidelného rozvrhu. Ať stejný muž neslouží v tutéž dobu dva nebo tři dny v řadě.“

Poručík zaváhal. Vypadal pochybovačně. „Ano, pane,“ řekl, ale jeho tón naznačoval, že nechápe.

„V době před úsvitem jsme nejzranitelnější,“ vysvětloval Horác. „Když dáte muže na hlídku za trest, bude naštvaný a bude si myslet, že se mu děje nespravedlnost. A proto nebude plnit své povinnosti dost pozorně.“

Desátníkova tvář se vyjasnila. Na tohle vůbec nepomyslel. Byl tři roky v armádě a noční hlídka byla tradičním trestem za menší prohřešky. A protože nepořádní a líní muži páchali takové přestupky opakovaně, často dostávali noční hlídky.